

Висновки. Отже, сучасні тенденції трансформацій в бібліотечній галузі потребують підвищеної гнучкості та динамізму в організації дистанційного інформаційного обслуговування. Виникають нові завдання, які потрібно вирішувати, зокрема йдеться про потреби автоматизації процесів інформаційно-бібліотечного обслуговування користувачів з особливими потребами. Використання сучасних інформаційних технологій під час вирішення цієї проблеми дає змогу підвищити ефективність та знизити вартість пошукового процесу при обранні оптимальної програмно-алгоритмічної платформи дистанційного обслуговування користувачів.

Внаслідок проведеного аналізу методів розв'язання ієрархічних задач вибору за множиною критеріїв зроблено висновок про доцільність використання саме методу аналізу ієрархії для розв'язку поставлених завдань. Обґрунтовано необхідність розроблення нових математичних методів для розв'язування задач узгодження матриць попарних порівнянь та знаходження ваг об'єктів, які давали б змогу розширити клас вирішуваних задач.

Література

1. Моргенштерн И.Г. Справочно-библиографическое обслуживание / И.Г. Моргенштерн // Справочник библиографа. – СПб., 2002. – С. 445.
2. Жабко Е.Д. Онлайнное справочно-библиографическое обслуживание: особенности развития / Е.Д. Жабко // Библиография. – 2005. – № 3. – С. 3-11.
3. Жабко Е.Д. Справочное обслуживание в сетевой среде: от локального обслуживания к национальным корпоративным службам // Библиотечные компьютерные сети: Россия и Запад. – М. : Изд-во "Юран". – 2003. – Вып. 2. – С. 147-158.
4. Трачук Л. Виртуальне довідково-бібліографічне обслуговування в українських бібліотеках / Л. Трачук // Вісник книжкової палати. – 2006. – № 8. – С. 16-18.
5. Кормилець Ю.В. Довідково-бібліографічне обслуговування засобами інформаційно-комунікаційних технологій у бібліотеці сучасного вищого навчального закладу / Ю.В. Кормилець // Наукові праці Державної науково-педагогічної бібліотеки України ім. В.О. Сухомлинського. – Вип. 3. Науково-методичні та організаційні засади інформаційно-аналітичного забезпечення педагогічної науки, освіти і практики України: стан та перспективи / НАПН України. – К. : Вид-во "Нілан-ЛТД", 2012. – 373 с.
6. Алёшин Л.И. Электронная библиотека и проблемы обеспеченности в вузе / Л.И. Алёшин // Библиография. – 2006. – № 5. – С. 6-10.
7. Кремьин В. Вища освіта в соціокультурних змінах сучасності / Василь Кремьин // Вища освіта України. – 2007. – № 3. – С. 9-13.

Кунанец Н.Э., Пасичник В.В., Кут В.И. Выбор составных элементов системы дистанционного библиотечного обслуживания пользователей с особыми потребностями

Рассмотрены особенности применения методов выбора наилучших вариантов композиций структурных элементов информационных технологий для обеспечения дистанционного информационно-библиотечного обслуживания пользователей с особыми потребностями. Предложено использовать методы оптимального распределения весов альтернативных инструментальных программно-алгоритмических платформ, что позволяет с помощью метода попарных сравнений избрать самый эффективный программный продукт для решения поставленной задачи. Проведен вычислительный эксперимент с построением гипотетических матриц.

Ключевые слова: информационно-библиотечное обслуживание, оптимальное распределение весов, программно-алгоритмические платформы.

Kunanec N.E., Pasichnyk V.V., Kut V.I. The Choice of Component Elements of the Remote Library Service System of Users with Special Needs

Some peculiarities of the method application of choosing the best alternatives of the structural elements compositions of information technologies for providing the remote information access and library service for users with the special needs are described. The methods of the optimal distribution of weights of alternative instrumental algorithmic and software platforms are suggested using to organize the selection processes that allows choosing more effective software product for the decision of the put task by means of method for pair comparison. A calculable experiment is conducted with the construction of hypothetical matrices.

Key words: information and library service, optimal distribution of weights, the software and algorithmic platforms.

УДК 330.341.4:001.89:332.1 Ст. наук. співроб. О.М. Луцків, канд. екон. наук – Інститут регіональних досліджень НАН України, м. Львів

ДИСПРОПОРЦІЇ У СТРУКТУРІ НАУКОВО-ТЕХНІЧНОГО ПОТЕНЦІАЛУ РЕГІОНУ: СТАН, ТЕНДЕНЦІЇ ТА НАПРЯМИ ПОДОЛАННЯ

Визначено роль науково-технічного потенціалу у забезпеченні інноваційного розвитку економіки регіону. Здійснено оцінку стану та тенденцій розвитку науково-технічного потенціалу Львівської області в розрізі функціонування освітньої і наукової сфери. Показано місце Львівської області серед регіонів України за деякими складовими елементами формування науково-технічного потенціалу. Визначено чинники, що гальмують розвиток науково-технічного потенціалу та зумовлюють структурні диспропорції у його структурі. Наведено напрями та заходи подолання наявних структурних диспропорцій у структурі науково-технічного потенціалу.

Ключові слова: науково-технічний потенціал, освіта, наука, інновації, інноваційний розвиток.

Постановка проблеми. У сучасному світі домінантою економічного зростання є інноваційний шлях розвитку, який базується на наявності розвинутого науково-технічного потенціалу, а саме досягненнях науки, техніки і високіх технологіях. Тобто саме процеси створення, поширення і впровадження нових знань набувають вирішального значення для розвитку територій. Однак, незважаючи на це, в більшості регіонів України науково-технічний потенціал використовується нерационально, не забезпечує створення конкурентоспроможних інноваційних розробок і технологій, а тому не в змозі забезпечити кардинальні зміни щодо оновлення зношеного технологічного потенціалу та подолати наявні структурні диспропорції в економіці загалом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблематика розвитку науково-технічної сфери завжди знаходилась в центрі уваги як зарубіжних так і вітчизняних вчених. Зокрема ці питання досліджено у працях Й. Шумпетера, Г. Менша, П. Друкера, Б. Твісса, В. Александрової, О. Амоші, Ю. Бажала [1, 2], В. Беседіна, О. Білоруса, Б. Буркинського, З. Варналія, В. Геєця [2, 3], М. Долішнього, І. Лукінова, Б. Малицького, В. Мамутова, М. Паламарчука, В. Семиноженка, Л. Федулової [4], М. Чумаченка, І. Школи та багатьох інших. У них основну увагу приділено дослідженню теоретичних і методологічних аспектів управління науково-технічним розвитком, оцінці тенденцій розвитку та структури науково-технічного потенціалу, визначенню стратегічних цілей та напрямів реалізації науково-технічної політики тощо. Однак, незважаючи на значний інтерес науковців щодо цієї проблематики, недостатнього розробленими залишаються питання щодо можливостей виявлення та подолання диспропорцій у

структурі науково-технічного потенціалу та пошуку шляхів підвищення ефективності науково-технічної діяльності у контексті забезпечення інноваційного розвитку економіки регіону.

Мета роботи – аналіз стану та тенденцій формування науково-технічного потенціалу Львівської обл. та виокремлення шляхів подолання диспропорцій у його структурі.

Виклад основного матеріалу. Основною перешкодою інноваційного розвитку українських регіонів є те, що практично не використовується інноваційний потенціал вітчизняної науки й системи освіти, що дотепер зберегли основний науковий потенціал, відомі наукові школи, високий рівень фундаментальних наукових досліджень і якість підготовки фахівців. Разом з тим не можна не враховувати, що інституціональна структура української науки, внутрішні взаємозв'язки, механізми функціонування в основному сформувалися задовго до початку радикальних політичних і економічних реформ і не завжди сприяли ефективній інтеграції науки в ринкове середовище. Наукові організації і вчені, опинившись в нових, незвичних для них обставинах, намагалися певним чином адаптуватися до цього. Однак така адаптація відбувалася за відсутності реакції з боку держави, обгрунтованих стратегічних рішень, які б відповідали характеру змін, націлених на трансформацію науки в напрямках, адекватних соціально-економічній динаміці [1].

Аналізуючи ситуацію в освітній сфері Львівської обл., треба зазначити, що в ній діє сформована протягом останніх десятиліть різнопрофільна мережа вищих навчальних закладів різних рівнів акредитації та форм власності, що здійснюють підготовку фахівців для усіх сфер економічної діяльності. Позитивною тенденцією її функціонування є зміна структури підготовки фахівців у бік помітного збільшення випуску економістів, юристів, менеджерів, соціологів при збереженні бюджетної підтримки традиційних спеціальностей (інженерно-технічних, технологічних, сільськогосподарських).

На кінець 2012 р. система вищої освіти Львівської обл. включала 44 заклади усіх рівнів акредитації та форм власності, зокрема 22 вищих навчальних закладів III-IV рівнів акредитації, з яких 12 університетів, 6 академій та 4 інститути. Кожний п'ятий вищий навчальний заклад в області – недержавний.

Для Львівської обл. упродовж останніх років характерною є загальнодержавна тенденція щодо скорочення кількості студентів вищих навчальних закладів, насамперед, III-IV рівнів акредитації, яка зумовлена насамперед, демографічною кризою попередніх років. Так, на початок 2012/2013 навчального року у вищих навчальних закладах Львівської обл. навчалось 146364 студентів, що на 5072 особи менше, ніж в аналогічному періоді минулого року, з них 118715 осіб у закладах III-IV рівня акредитації (81,1 % від загальної кількості студентів). Однак, незважаючи на деяке зменшення кількості студентів вищих навчальних закладів, питома вага людей з вищою освітою в області є вищою, ніж в середньому по Україні (рис. 1). За кількістю вищих навчальних закладів і студентів, які в них навчаються, область займає п'яте місце після Києва, Харківської, Донецької та Дніпропетровської областей. У 2012/2013 навчальному році у вищих навчальних закладах Львівської обл. навчалось 6,7 % від загальної кількості студентів в Україні [5, 6].

Поповнення наукового потенціалу здійснюється за рахунок підготовки фахівців в аспірантурах і докторантурах. У 2012 р., як і в попередні три роки, у Львівській обл. підготовку аспірантів здійснювали 17 науково-дослідних інститутів та 16 вищих навчальних закладів. Негативною тенденцією, щодо розвитку наукового потенціалу у 2012 р. є зменшення кількості аспірантів, проти щорічного їх збільшення впродовж 2005-20011 рр. Так, у 2012 р. в аспірантурі області навчалось 2688 осіб проти 2787 осіб у 2011 р. Така тенденція є свідченням зменшення зацікавленості молоді у науковій діяльності, в основному через низькі заробітні плати в освітній та науковій сферах. За кількістю закладів, що мають аспірантуру та аспірантів, що в них навчаються, Львівська область незмінно багато років поспіль посідає третє місце після Києва та Харківської обл. [5].

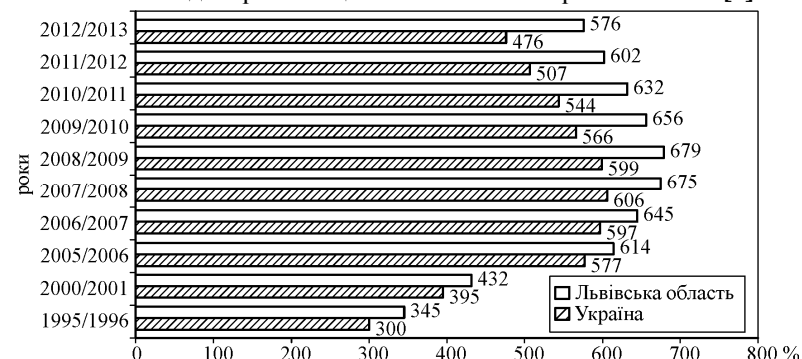

Рис. 1. Кількість студентів вищих навчальних закладів у розрахунку на 10 тис. населення в Україні та Львівській обл.

Позитивною тенденцією формування наукового потенціалу є розширення у 2012 р. мережі закладів, які мають докторантуру. Підготовкою докторантів у Львівській обл. у 2012 р. займалися 17 установ, проти 15 у 2011 р. Упродовж 2005-2010 рр. в області простежується позитивна тенденція до щорічного збільшення кількості докторантів, однак у 2012 р. їх кількість дещо зменшується. Так, якщо у 2000 р. їх налічувалось 53 одиниці, то у 2011 р. їх кількість збільшилась у 2 рази і становила 106 одиниць. У 2012 р. у докторантурі навчалось на 5 осіб менше, ніж у минулому (101 особа) році. Варто зазначити, що Львівська обл. є одним із лідерів в Україні з підготовки наукових кадрів. За кількістю закладів, що мають докторантуру, область у 2012 р. розділила третє місце з Харківською обл., тоді як в попередні роки посідає 4 місце після Києва, Харківської та Одеської областей. Разом з тим за кількістю докторів, що в них навчаються, Львівська обл. і надалі випереджає Харківську обл. і є на третьому місці [5, 6].

Кількісне зростання підготовки наукових кадрів, за винятком 2012 р., супроводжується зменшенням кількості наукових організацій. Так, у 2012 р. у Львівській обл. зосереджено 75 наукових організацій, проти 90 у 2000 р. Однак, незважаючи на зменшення наукових установ, що здійснюють наукові дослідження і розробки, Львівська обл. і надалі займає лідируючі позиції за їх кількістю. Так, у 2012 р. в області зосереджено 6,5 % від загальної кількості наукових установ, що функціонують в Україні. Упродовж 2010-2012 рр. область за

кількістю наукових установ посідала 3 місце, після Києва та Харківської обл., тоді як в попередні роки займала 4-5 місця.

Негативним явищем є щорічне скорочення чисельності працівників наукових організацій у Львівській обл., насамперед через низьку оплату праці в цій сфері. Так, якщо у 1995 р. у науковій сфері працювало 17571 осіб, то у 2012 р. їх чисельність зменшилась до 5623 особи, тобто більше ніж в три рази. Дещо нижчими темпами за цей період часу скорочується кількість працівників, які безпосередньо зайняті науковою та науково-технічною роботою (докторів і кандидатів наук), а саме у 2,4 раза, тоді як допоміжного персоналу – у 4,4 раза [5].

Співвідношення чисельності основних наукових працівників і науково-технічного та допоміжного персоналу опосередковано характеризує ступінь ефективності використання наукових кадрів. За світовими стандартами оптимальне співвідношення безвідносно до галузі наук між чисельністю наукових і допоміжних працівників становить 1:4. У 2012 р. чисельність наукових працівників і допоміжного персоналу у Львівській обл. співвідносилася як 1:0,25 (в середньому по Україні – 1:0,3). Таке забезпечення наукових і науково-технічних робіт допоміжним персоналом призводить до неефективного використання наукових кадрів [5].

Недостатнім є поповнення кадрового персоналу науковців випускниками вузів. Так, упродовж останніх кількох років із загального числа випускників вузів, які отримали дипломи магістрів і спеціалістів, лише близько 0,2 % йдуть працювати до наукових установ. Варто зазначити, що, крім зменшення чисельності наукових працівників вищої кваліфікації, і надалі високим залишається середній вік дослідників і розробників, особливо це стосується докторів наук. Так, кожен третій д-р наук та кожен десятий кандидат наук є у віці старшому за 60 років.

Про нарощення можливостей використання наукового потенціалу області свідчить щорічне збільшення кількості виконаних науково-технічних робіт. У 2012 р. наукові організації області виконали 1932 наукових та науково-технічних робіт, що на 132 одиниці більше, порівняно з попереднім роком. Із загальної кількості розробок значну частку становлять нові методи та теорії, оскільки в області переважають саме фундаментальні дослідження, значно меншою є частка створених нових виробів та технологій. Однак, незважаючи на щорічне збільшення кількості виконаних наукових та науково-технічних робіт, досить низьким є рівень їх практичного впровадження та освоєння у виробництві. Так, у 2012 р. із 1932 одиниць виконаних робіт впроваджено лише 893 одиниці, тобто лише 46,2 % від їх загальної кількості. У минулі роки рівень впровадженості був дещо вищим і становив: у 2010 р. – 54,4 %, у 2011 р. – 50,3 %.

Основною невирішеною проблемою і наділі залишається скрутне матеріально-технічне забезпечення та фінансове становище наукових організацій області. Свідченням того є те, що значна частка парку наукового обладнання наукових установ перебуває в експлуатації понад 10 років. Більшість обладнання, призначеного для виконання науково-дослідних і дослідно-конструкторських робіт, має фізичний знос понад 50 %, значна частка обладнання є взагалі повністю фізично зношеною. При цьому, коефіцієнт оновлення обладнання не перевищує в середньому 1,0-1,5 % на рік. Своєю чергою, критичний стан матеріально-технічного забезпечення наукової і науково-технічної діяльності спри-

чиняє згортання експериментальних досліджень у низці важливих напрямів, насамперед природничих і технічних наук [5].

Фінансування витрат на виконання наукових і науково-дослідних робіт за період 2005-2012 рр. у Львівській обл. хоч і зросло майже в 2 рази, але є недостатнім для налагодження ефективної роботи наукових організацій та оновлення застарілої матеріально-технічної бази. Однак, вже у 2012 р. обсяг фінансування наукових та науково-технічних робіт порівняно з 2011 р. дещо зменшився, а саме на 2,8 % і становив 300,1 млн грн. На сьогодні у Львівській обл. державний бюджет є одним з основних джерел фінансування наукової та науково-технічної діяльності (рис. 2). Так, у 2012 р. понад 60 % видатків на наукові дослідження і розробки фінансувала держава і лише 30 % – вітчизняні та іноземні замовники [5]. Інша тенденція притаманна країнам ЄС, де в середньому близько 60 % від загального обсягу фінансування наукових досліджень здійснюється приватним сектором. Це є свідченням того, що приватний бізнес не зацікавлений фінансувати розробки наших науковців.

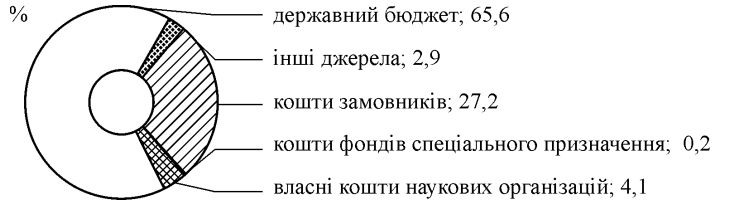

Рис. 2. Розподіл витрат на виконання наукових і науково-технічних робіт у Львівській обл. за джерелами фінансування у 2012 р., %

Аналізуючи науково-технічний потенціал Львівської обл., треба акцентувати увагу також і на нераціональності та невідповідності структури витрат на наукові дослідження потребам ринку та світовим тенденціям їх розподілу. Так, у розвинених країнах 10 % витрат на науку спрямовують на науково-дослідні роботи, 40-60 % – на конструкторсько-технологічні розробки, а 30-50 % – на впровадження у виробництво і закріплення товарів на ринку [4]. У Львівській обл. впродовж останніх років близько 50 % витрат припало на фундаментальні та прикладні дослідження, 35 % – на науково-технічні розробки, понад 10 % – на науково-технічні послуги [5].

Подальший розвиток науково-технічного потенціалу значною мірою залежатиме від вдосконалення законодавчих актів у сфері науково-технічної, інноваційної діяльності та інтелектуальної власності і запровадження механізмів державної підтримки реалізації пріоритетних напрямів розвитку науки і техніки та пріоритетних напрямів інноваційної діяльності, наприклад, через: збільшення видатків у бюджеті на науку; цільову підтримку за допомогою грантів і позик; сприяння розвитку малих підприємств у науково-технічній сфері; розвиток інститутів захисту прав інтелектуальної власності. Фінансові проблеми наукових організацій можна вирішити лише за рахунок здешевлення банківських кредитів та створення сприятливих умов для залучення іноземних інвесторів. Основну увагу потрібно зосередити на поповненні та омолодженні наукових кадрів у контексті забезпечення соціальних заходів щодо підтримки наукових працівників. Необхідними є також кооперація наукової та виробничої діяльнос-

ті та тісна співпраця з міжнародними науковими установами та організаціями. Потрібно також формувати спеціальну інноваційну інфраструктуру, яка б давала змогу здійснювати моніторинг стану розвитку науково-технічного потенціалу та комерціалізацію нововведень.

Висновок. Загалом, у Львівській обл. сформовано значний науково-технічний потенціал, однак він використовується неповною мірою, безсистемно, не налаштований на створення нових конкурентних переваг щодо нових інноваційних розробок на ринках, а тому не трансформується у високу якість економічного зростання. Основними проблемами розвитку науково-технічного потенціалу регіону є брак фінансування, незабезпеченість матеріально-технічною базою, старіння кадрів тощо. Саме тому основну увагу органів влади потрібно зосередити на всебічному стимулюванні нарощення науково-технічного потенціалу на основі створення сприятливих нормативно-правових та економічних умов.

Література

1. Бажал Ю.М. Економічна теорія економічних змін : навч. посібн. / Ю.М. Бажал. – К. : Вид-во "Заповіт", 1996. – 238 с.
2. Гесць В.М. Україна у вимірі економіки знань : монографія / В.М. Гесць, В.П. Александрова, Ю.М. Бажал, Д.П. Богиня, А.М. Гуржій; Ін-т економіки та прогнозування НАН України. – К. : Вид-во "Основа", 2006. – 588 с.
3. Гесць В.М. Інноваційні перспективи України : монографія / В.М. Гесць, В.П. Семиноженко. – Харків : Вид-во "Константа", 2006. – 272 с.
4. Федулова Л.І. Технологічний розвиток економіки України : монографія / Л.І. Федулова. – К. : Вид-во Ін-ту екон. та прогнозів, 2006. – 628 с.
5. Наукова діяльність у Львівській області : стат. збірник. – Львів 2013. – 77 с.
6. Наукова та інноваційна діяльність в Україні у 2012 році : стат. збірник, ДСС України. – К., 2013. – 287 с.

Луцкив Е.Н. Диспропорції в структурі науково-технічного потенціала регіона: состояние, тенденции и направления преодоления

Определена роль научно-технического потенциала в обеспечении инновационного развития экономики региона. Осуществлена оценка состояния и тенденций развития научно-технического потенциала Львовской области в разрезе функционирования образовательной и научной сферы. Показано место Львовской области среди регионов Украины по некоторым составным элементам формирования научно-технического потенциала. Определены факторы, которые препятствуют развитию научно-технического потенциала и предопределяют структурные диспропорции в его структуре. Приведены направления и мероприятия преодоления имеющихся структурных диспропорций в структуре научно-технического потенциала.

Ключевые слова: научно-технический потенциал, образование, наука, инновации, инновационное развитие.

Lutskiv O.M. Disproportions in the Structure of the Scientific and Technical Potential of the Region: State, Tendencies and Directions of Overcoming

The role of scientific and technical potential in providing innovative development of region's economy is defined. The estimation of the state and progress of scientific and technical potential of the Lviv region trends is carried out in the cut of educational and scientific sphere functioning. The place of the Lviv region is shown among the regions of Ukraine after some component elements of forming scientific and technical potential. Some factors inhibiting the development of scientific and technical potential and predetermine structural disproportions in its structure are identified. Directions and measures of overcoming present structural disproportions in the structure of scientific and technical potential are provided.

Key words: scientific and technical potential, education, science, innovations, innovative development.

УДК 338.28:330.34

Аспір. А.В. Колодійчук –

Інститут регіональних досліджень НАН України, м. Львів

ПРОЕКТ ІННОВАЦІЙНОГО НАУКОВО-ТЕХНОЛОГІЧНОГО ПРОМИСЛОВОГО РЕГІОНАЛЬНОГО КЛАСТЕРА НА БАЗІ ТЕХНОПАРКУ "ЯВОРІВ"

Обґрунтовано науковий підхід до утворення інноваційних структур, адаптованих до реалій української економіки у вигляді системи інноваційно-технологічних кластерів, які функціонуватимуть в умовах недосконалої конкуренції. Окреслено завдання (економічні, соціальні та екологічні), які мають виконувати такі структури на прикладі науково-технологічного парку "Яворів" як системоформуючого ядра інноваційно-технологічного кластера Львівського регіону. При цьому розроблено комплекс заходів, спрямований на пом'якшення недосконалої конкуренції.

Ключові слова: промисловість, інфраструктура, інновації, трансфер, технопарк, механізм, функції, мегакластер.

Постановка проблеми. В умовах кластеризації національної економіки, суспільних трансформацій, глобальних тенденцій перетворення інновацій в генеруючий рушій економічного зростання регіонів, країн, інтеграційних економічних об'єднань на одне з перших місць за важливістю в сучасній макроекономічній політиці висувається побудова ефективної інноваційної інфраструктури. Потреби модернізації промисловості України потребують утворення інноваційних структур, адаптованих до реалій української економіки. Одними з таких структур є інноваційно-технологічні регіональні кластери. У Західній Україні така структура могла б бути утворена на базі науково-технологічного парку "Яворів".

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання кластеризації активували пошук нових підходів до побудови моделі інноваційної інфраструктури в Україні, яка б, з одного боку, спиралася на вітчизняний освітньо-науковий та промисловий потенціал, а з іншого – відповідала би сучасним європейським системам трансферу інновацій, чи хоча би наближалася до можливостей взаємодії з ними. До розробки такої моделі доклали зусилля вітчизняні науковці, зокрема: О. Андроніва, О. Заболотний, Т. Зінчук, В. Корсунь, В. Кузьменко, О. Ляшенко, Н. Михайлицька, О. Немчин, П. Савчук, В. Соловійов, Ю. Тютченко, Л. Федулова, М. Якубовський та багато інших. Щодо прикладних аспектів, то кластерні ініціативи певною мірою уже проявили себе на Львівщині, деякі з них втілені в життя і успішно діють (Львівський кластер ІТ-ВРО, туристичний та деревообробний кластери у Львові, кластер "Розділля" канадського проекту "МЕРМУ" (до якого входять міста Жидачів, Миколаїв, Новий Розділ), інші – в процесі реалізації (2014 р. – Львівський кластер легкої промисловості), треті – про них лише висловлюються ідеї (2010 р. – транскордонний туристичний кластер, кластер "папір і друк", транспортно-логістичний кластер та кластер харчової промисловості у Львові, лісовий кластер в Українських Карпатах). Проте, незважаючи на ці теоретичні та прикладні аспекти побудови інноваційної інфраструктури трансферу інновацій в Україні, питання регіональних інноваційних кластерів залишаються практично недослідженими.